

(=RLR XXIX, 54), on significa alguna cosa adherida o afegida a estams o filats (potser 'centener?'): és obscur si pot ser un derivat de FUNDUS 'fons' ('allò que es posa al capdaval', literalment 'apèndix?'), que en qualitat de formació diminutiva fóra possible; o resultat de *fonizō FUNDERE + ITIONE, amb rotacisme ross. (E. T. C. I, 35), ço que formalment fóra potser encara preferible però més difícil d'explicar pel sentit ('acte de fondre, d'afaiçonar' > 'marca del que queda fet?'); Alart, *InuLC*, ho explica com «fonds inférieur»; i com que ell podia comptar amb altres informacions, això aconsella preferir la primera alternativa.

Fosa ['acte de fondre' Belv.; Verd., *DAG.*] o, menys recomanable, *fundició* [fo-, Belv.], si bé antigament s'havia dit *fondaó*, forma semi-catalana i mig-occitana (1296, *AlcM*).

Fudent [1868, dicc. *SLitCosta*]; *fundible* [Lab., 1839]; *fundidor* [Lab., 1839], *fundidora*.

Fusible; *fusibilitat*. *Fusió* ['conciliació de parers o interessos', 1868, *SLitCosta*]; *fusionari* [id.]; *fusionar*, *fusionisme*, *fusionista*.

Afusió; *afusionar*. *Circumfus*.

Confondre [Llull], del ll. CONFÜNDĒRE 'barrejar', 'embolicar, fer confús': «Lo Sisè Manament dix: —Manament són de Déu contra fornicació: donat són per Déu, per *confondre* sutzetat de corage e de cors», Llull [*Blanq.* I, 211.24]; «s'esdevènc q-el Rey Mor-dans n'oi parlar, e sí manà sos hòmans e sas gens ab sí, e anàran --- sobre aqèl Rey que Yosefàs e son pare tenían prês, e sí-l deseretaren e-l *confoséran* e-l gitàran de tota sa terra» (6.ª pers. del perfet 'confongueren, destrüiren'), *Questa* de Reixac, 25.35; «havent-hi cambres pintades / cui no-ls fall res, / plenes de còfrens e ornades / --- / acompanyant-s' ab grans dones, / per les viles e ciutats, / ab condeshcs vans e orats. / Açò *confon* / molt lo vot dede pobretat, / de sancta religi- / on / repugna molt a l'estat», Eiximenis (prosificat en el *Libre de les Dones*, *EntreDL* I, 203, v. 46).

El part. *confús* en Llull: «e-l cavaller romàs *confús* de la demanda que havia feta a la dona», «la figura del sol, lo qual par major en recepció e en empresió de àer gros e *confús*», Llull (*Merav.*, Ag. I, 17, 116); «Molt fo lo rey *confús* e envergonyit d'aquella batalla ---», *Merav.* (NCl. II, 140); «--- Sent Jachme --- contra ell --- digueren: —¿Com goses tu dir que Jesuchrist sie Déus e home? No pot ésser!—. Mas provà-ls-o que sí, e ells foren *confusos*», StVicentF (*Serm.* II, 206.9); avui en el Princ. el participi és *confós*: ultra els significats més coneguts, aquest pot arribar a tenir el sentit de 'mal rentat, que a còpia de rentar-lo malament pren color torrat o de brut' (que ja és quasi el que he citat en *Merav.* I, 116): «I ara que dic de casar, per què no t'hi deixes caure tu? ¿Què hi fas en aquest món --- mudant de casa i de llit cada quatre mesos, suportant llençols *confosos*, químiques culinàries ---?», Víctor Català (*Jubileu*, 1951, O. C., Bna., Selecta, p. 105).

L'accepció moderna 'pendre per altre' en els escriptors de la Renaix.: «com si lluquessen l'amagatall, y *confonent-lo* ab un llodrigó, l'empaytessen ab la fura»,

Pons Mass. (*Trascant*, 18). Rara és la forma mig-occitana que veiem en Jacme I: «ell donà-ns celada ab set celades de moros, e ab gran brugit de corns e d'anafils, e balesters que-y havia molts, e ab dargues; e sí no fos que N. S. nos ajudà d'ell, haguera-nos mort e *confundut*» (Ag., 393).

Confusió apareix ja des de Llull: «lo cabiscol a molt blat ajustat, e vol-lo vendre per ço que compre un castell a son nebot --- —deman que-m sia feta dretura—. Lo bisbe tramès al cabiscol --- e atrobà que enaxí era --- en vergonya e en *confusió* fo lo cabiscol», *Blanq.* (NCl. II, 80.20); «car vergonya, per temor de *confusió*, li fahia passar aquell treball», «que no fer tals coses ab tan gran desorde com féu e ab tanta *confusió* e vergonya», «fallint en lo món caritat, lealtat e veritat, començà mala voluntat, injúria e falsedat: e per ço fo gran error entre lo poble de Déu, e gran *confusió*», JoMartorell (Ag. II, 16, 138; I, 95). *Confoniment*; *confonedor*. *Confusable*; *inconfusable*, *inconfusibilitat*. *Confusionari*; *-onaire*, *-oner*.

Difondre [*difundir*, Lab., 1839; *difondre*, *DOrt.*], ll. *difündère* id.; *difondre's* «estendre's un gas omplint un espai qualsevol; també es diu d'un líquid quan penetra en un altre i s'hi barreja», Fontserè (*CiFiNat.*, p. 9 i gloss.); adj.-part. *difós* i primer l'etimològic *difús* [Belv.]; *difusió* [id.], *difusiu* [id.]; *difusor*; *difusibilitat*; *difusívol*.

Efusió [Belv.], ll. *effusio*, *-onis*, abstracte de *effündère* 'espargir, escampar'; *efusiu*, *efusivitat*.

Infondre [*DTol.*, 1670; *infundir*, Belv.]; *-ondre*, *DOrt.*; *infús* [Lacav.; Belv., i ja en Llull]: «contemplava lo frare Nostra Dona --- fo meravellat l'abat con d'ome lech pudien exir ay tals paraules tan subtils e tant devotes; mas pensà-s que, per lo compliment de N. D., eren plenes ses paraules de sciència *infusa* e de devoció» (*Blanq.*, NCl. II, 40.2). *Infusió* [Lacav.: «obra de infundir; *infusió* de calitats o prendes naturals --- de prendes sobrenaturals; *infusió* de algun simple, espècie de medicament; *infusió* de donzell: absinthii dilutum], «líquid que s'obté introduint una estona en aigua, fulles, arrels o altres matèries semblants, bullint-ho o no», Fontserè (*CiFiNat.*, p. 119 i gloss.).

Al costat de *infondre*, en forma més popularitzada, s'ha usat, en alguns llocs, *enfondre's*, particularment en terres tarragoneses, car amb el sentit de 'enfonsarse' l'usà F. de Querol: «los dic que l'andén s'*enfonia*» (*Hereu i Cabaler*, 54), que certament no pot ser una «regressió de *esfondrar*» com voldria *AlcM*, ni cal, car ja hem vist que *fondre* FUNDERE ha pres sentits semblants a aquest en el cat. i val. extrem-occidentals (i en arag. i hisp-america): ho acaba de confirmar el fet que *enfús* s'usi també en el Cp. de Tarr. com a participi («s'ha *enfús*» 's'ha enfonsat'): jo mateix ho he sentit allà c. 1954, i a Vila-seca de Solcina veig *enfondre's*, participi *enfús*, parlant d'un vaixell enfonsat prop de la costa, 1955; i el mot apareix substantivat en la toponímia: «*L'Enfús del Víctor*» és una depressió en el terme d'Aleixar, tocant al d'Almóster, on comença el Barranc del Mas de Barrot, però Albert Manent en la